

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרָטִיּוֹת בַּמִּדְבָּר שַׁבָּת מְבָרָכִים סִיּוֹן פְּרָקִי אָבוֹת – פְּרָק ו' כ"ט אִיִּיה ה'תשפ"ג – שְׁנַת הַקָּהֶל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִש"י

בחמש היום, ה' אומר למשה ולאהרן למנות את הלויים ממשפחת קהת שהם בגיל המתאים לעבודה במשכן. כפי שלמדנו, המשפחה הזו הייתה ממנה על כלי המשכן, כגון השלחן והמנורה. התורה אומרת שלוי בין הגילאים שלושים עד חמשים הוא חזק דיו כדי לשאת את החלקים המיוחדים של המשכן.

וכך הם בצעו את תפקידם:

באשר ה' הודיע לבני ישראל שהגיע הזמן להמשיך במסע, הסימן היה שהענן עלה, הכהנים הכינו את חלקי המשכן למשא:

- הורידו את הפרוכות וכסו את הארון אתו. כסו אותו בשני כסויים נוספים.
- כסו את השלחן והניחו את הכלים ואת לחם הפנים עליו. הם כסו עם סוג נוסף של כסוי ופרסו כסוי שלישי מעל הכל.
- כסו את המנורה ואת כל בליה ושמו בשק מיוחד, ותלו על מוט. (למנורה אין מוט לשאת אותו).
- מכסים את מזבח הקטרת ושמים את המוטות בתוכו.
- לוקחים את כלי הקטרת ושמים בכסוי, מכסים את הכסוי ותולים אותו על מוט.
- מרוקנים את האפר מעל מזבח הנחשת, מכסים את האש בסיר נחשת ומכסים את

המזבח בכסוי מיוחד. מניחים עליו את כלי המזבח ומכסים בכסוי שני, מכניסים את המוטות כדי לשאת אותו.

רק באשר כל הדברים האלו מוכנים, מגיעים הלויים ממשפחת קהת לשאת את הכלים. אסור להם לגעת בכלי המקדש הקדושים (למשל השלחן או כלי השרת שלו) רק במוטות ובכיסויים.

אלעזר (בן אהרן) היה לו תפקיד מיוחד:

- עליו לשאת את השמן למנוחה

- לשאת את הקטרת

- לודא שקרבן מנחה מקרב מידי יום

- עליו לשאת את שמן המשחה שבו השתמשו כדי להקדיש משהו לעבודה קדושה.

עליו לודא שמשפחת קהת עושה את התפקיד של נשיאת כלי המשכן באפן הראוי.

ה' אמר למשה לודא שהכהנים זהירים ששום לוי לא יגע בחלק של המשכן שאסור לו לנגוע בו. עליהם רק לאפשר ללויים להכניס באשר כל הכלים עטופים היטב ומוכנים למסע כדי שלא יגעו בהם בטעות.

תהלים / יום כ"ט לחודש פרקים ק"מ - קמ"ד וגם קמ"ה - ק"נ

היום מסיימים את כל ספר התהלים, היות וישנם רק 29 ימים בחודש איה, אמרים ביום כ"ט את התהלים גם עבור יום ל' לחודש.

בפרק קמ"ז דוד המלך מדבר על חסדי ה' ואיך הוא מנהיג את העולם. בסופו הוא אומר: **"מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל"**.

המדרש אומר על הפסוק הזה, שאנשים אמרים לפעמים לאנשים אחרים לעשות משהו אפלו שהם בעצמם לא עושים זאת. למשל אדם יכול לומר לבן שלו, "תאכל את כל האכל שיש לך בצלחת" למרות שהוא בעצמו לא מסים את כל מה שיש לו בצלחת שלו.

אבל ה' מקים כל דבר שהוא אומר לנו לקיים. זו הסבה שדוד המלך אומר דבריו, חקיו ומשפטיו- ה' גם הוא מקים אותם. למשל, גם ה' מניח תפלין. הגמרא אומרת לנו שבתפלין שלנו כתוב עד כמה ה' גדול ובתפלין של ה' כתוב: "מי בעמך ישראל גוי אחד בארץ" - עד כמה ה' גאה בנו שאנו הופכים את כל העולם למקום משכן לה'. (לומדים על כך בהרחבה במאמר שאומרים בבר מצוה- "איתא במדרש תלים").

תניא / לקוטי אמרים פרק נ"ב (כ"ט איר שנה פשוטה)

למדנו שהשכינה צריכה כסוי כדי שתוכל להעניק חיות לעולם. אמרנו שהכסוי הוא התורה. התורה יכולה להוות הכסוי כיון שעוסקת בענינים גשמיים הנתנים להבנה. אולם מכך שהתורה היא חכמת ה' ועד לכך שעוסקת בדברים גשמיים, עליה לעבור דרגות המכנות עולמות. כך שהשכינה, שצריכה את התורה ככסוי, צריכה גם לעבור את הדרגות האלו.

אתמול למדנו את הדרגה הראשונה שהיא עולם הבריאה. חכמת ה' המכסה בגמרא ובטעמי ההלכות.

הדרגה הבאה היא בעולם היצירה. שם הכסוי לשכינה הוא באמצעות חלק התורה הנקרא משנה, שהוא רק ההלכות בעצמם והטעמים והסבות מסתרים. באשר החכמה הזו של ה' מכסה על השכינה,

כָּל הַנְּשֻׁמוֹת וְהַמְּלָאכִים שֶׁל יְצִירָה נִבְרָאִים. וְאִזּוֹ הַשְּׂכִינָה עוֹבְרֶת לְדַרְגָּה הַבְּאָה יַחַד עִם הַחֲכָמָה שֶׁל ה' עַד שֶׁהִיא יְכוּלָה לְתֵת חַיּוֹת לְעוֹלָם הַזֶּה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁיֵּשׁ בְּיַדְּיוֹ.

הַיּוֹם יוֹם / כ"ט אֵיר

הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הָאַרְבָּעִים וְאַרְבָּעָה לְעֹמֶר.

הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים מֵתְקַרְבוֹת אֶל ה' שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם, בְּמַהְלֵךְ זְמַנֵּי הַתְּפִלָּה. (זֶה קוֹרֵה גַם אַחֲרֵי שֶׁהַנְּשֻׁמָה עוֹזֶבֶת אֶת הָעוֹלָם). עַל מַה הֵן מֵתְפַלְּלוֹת? הַרְבֵּי אוֹמְרֵי הַיּוֹם שֶׁהֵם מֵתְפַלְּלִים לַה' עַל הַחֲסִידִים שֶׁקְּשׁוּרִים אֲלֵיהֶם, שֶׁמְקִימִים אֶת מַה שֶׁנִּצְטָווּ לַעֲשׂוֹת וְלוֹמְדִים אֶת תּוֹרָתָם. הַצְּדִיק מֵתְפַלֵּל שֶׁהַחֲסִידִים יִקְבְּלוּ עֲזָרָה מֵה' בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת.

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֲשֵׂה ט"ו, י"ח

הַיּוֹם לוֹמְדִים שְׁתֵּי מִצְוֹת.

מִצְוֹת עֲשֵׂה ט"ו - יֵשׁ לְקַבֵּעַ מְזוּזָה בְּמִשְׁקוֹף דַּלְת הַבַּיִת

מִצְוֹת עֲשֵׂה י"ח - כָּל אָדָם צָרִיךְ לְכַתֵּב סֵפֶר תּוֹרָה.

רְמַב"ם / הַלְכוֹת תְּפִלִּין וּמְזוּזָה וְסֵפֶר תּוֹרָה פְּרָקִים ה', ו', ז'

פְּרָק ה' - לוֹמְדִים עַל כְּתִיבַת מְזוּזָה כְּשֶׁרָה וְקִבְעֶתָּה בְּדַלְת. יִשְׁנֵן הַלְכוֹת רַבּוֹת כִּי צָד לְקִיָּם זֹאת בְּדַרְךְ הַנְּכוֹנָה. הַלְכָה אַחַת הִיא שֶׁלֹּא אוֹמְרִים בְּרִכָּה בְּשַׁעַת כְּתִיבַת הַמְּזוּזָה אֶלָּא כַּאֲשֶׁר קוֹבְעִים אוֹתָהּ. כִּיּוֹן שֶׁהַמִּצְוָה הִיא לְקַבֵּעַ מְזוּזָה.

פְּרָק ו' - לוֹמְדִים אֵלּוּ מְקוֹמוֹת אֵינָם צָרִיכִים מְזוּזָה. בְּבֵית צָרִיכִים לְהַתְקִים עֲשֶׂרָה תְּנָאִים כְּדֵי שִׁיְהִיָּה חֵיב בְּמְזוּזָה. לְמִשְׁל - בֵּית לֵלָא גַּג אֵינְנוּ צָרִיךְ מְזוּזָה.

פְּרָק ז' - אֲנוּ מֵתְחִילִים לְלַמֵּד עַל סֵפֶר תּוֹרָה. מִצְוָה לְכָל יְהוּדִי לְכַתֵּב סֵפֶר תּוֹרָה מִשְׁל עֲצָמוֹ. הַרְמַבְּם אוֹמֵר לָנוּ שֶׁאַחַת הַדְּרָכִים לְקִיָּם מִצְוָה זוֹ הִיא עַל יְדֵי בְּדִיקָה שֶׁל לְפָחוֹת אוֹת אַחַת בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה כְּדֵי לוֹדָא שֶׁאֵינְנוּ פְּסוּל. הַרְבֵּי אוֹמְרֵי לָנוּ דָּרְךְ נּוֹסֶפֶת - עַל יְדֵי שְׂרוּכְשִׁים אוֹת בְּסֵפֶר תּוֹרָה!

הֵאֵם יֵשׁ לָכֵם אוֹת בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה שֶׁל יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל? אִם לֹא, מַהְרֵי לְרַכְּשׁ!

<http://www.kidstorah.org>

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / סְפִירַת הָעֹמֶר - מַלְכוּת

בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁבוּעַ עוֹבְדִים עַל מֵדַת הַמַּלְכוּת.

הַרְבֵּי מְלַמֵּד: כַּאֲשֶׁר אוֹמְרִים אֶת הַמְּלָה מַלְכוּת, עַל מַה עָלִינוּ לְחַשֵּׁב? מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ! דְּבוּר עַל סְפִירַת הַמַּלְכוּת מְזָכִיר לָנוּ עַל מְשִׁיחַ. וְכַאֲשֶׁר נִזְכָּרִים בְּמְשִׁיחַ, כַּמּוֹבֵן שְׁזֶה גּוֹרֵם לָנוּ לְעַבֵּד קֶשֶׁה כְּדֵי לְהַבִּיא אֶת הַמְּשִׁיחַ. וְלָכֵן כָּל הַשָּׁבוּעַ אֲנוּ עוֹבְדִים מְאֹד קֶשֶׁה כְּדֵי לְהַבִּיא אֶת הַמְּשִׁיחַ.

הַיּוֹם עוֹבְדִים עַל מֵדַת הַגְּבוּרָה שֶׁבְּמַלְכוּת. מִמָּה שֶׁהַרְבֵּי אוֹמֵר אֶפְשֶׁר לְהַבִּין קֶצֶת עַל הַסְּפִירָה: לְמַדְנוּ בְּפִרְקֵי אָבוֹת שֶׁגְּבוּרָה הוּא אָדָם שֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל הַיִּצָּר הָרַע שְׁלוֹ. כַּאֲשֶׁר עוֹבְדִים עַל מֵדַת הַגְּבוּרָה עוֹבְדִים עַל הַתְּגַבְּרוּת עַל הַיִּצָּר הָרַע. פְּעָמִים רַבּוֹת הַיִּצָּר הָרַע אוֹמֵר דְּבָרִים שֶׁאֵינָם רְאוּיִים לְמִשְׁל "אֵל תֹּאמְרוּ אֶת הָאֱמֶת, אַתֶּם תִּסְתַּבְּכוּ בְּצָרוֹת" או "אֵל תַּחְלֹק עִם חֲבֵרְךָ אֶת הַמִּמְתָּק, הוּא רַק שְׁלֹךְ". כַּאֲשֶׁר זוֹכְרִים

עד כִּמָּה רוֹצִים לְהַבִּיא אֶת הַמְּשִׁיחַ, וּכְחֹלֶק מְצַבְּאוֹת ה' עָלֵינוּ לְהַחִישׁ אֶת בִּיאָתוֹ, הַדְּבַר יֵעֲזֹר לָנוּ לְהִיּוֹת
גְּבוּרִים, לְהִתְגַּבֵּר עַל הַיֵּצֶר הָרָע וְלֹא לְשִׁמוּעַ בְּקוֹלוֹ. בְּמָקוֹם זֶה נַעֲשֶׂה מְצוּה נוֹסֶפֶת, וְכִךְ נִבְיֵא מְשִׁיחַ
בְּאֵמֶת.